

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-52-03

Druk nr 1607

Pan

Marek Borowski

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przestawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o zmianie ustawy – Prawo własności przemysłowej oraz ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej.

Z wyrazami szacunku

/-/ Leszek Miller

U S T A W A**z dnia****o zmianie ustawy – Prawo własności przemysłowej oraz ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi**

Art. 1. W ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 508 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 108, poz. 945, Nr 113, poz. 983 i Nr 153, poz. 1271) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Jeżeli umowa międzynarodowa lub przepisy prawa Unii Europejskiej obowiązujące bezpośrednio w krajach członkowskich określają szczególny tryb udzielania ochrony na wynalazki, wzory użytkowe, wzory przemysłowe, znaki towarowe, oznaczenia geograficzne lub topografie układów scalonych, w sprawach nieuregulowanych w tej umowie lub w tych przepisach albo pozostawionych w kompetencji organów krajowych, przepisy ustawy stosuje się odpowiednio.”;

2) w art. 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przedsiębiorca może uznać za projekt racjonalizatorski, w rozumieniu ustawy, każde rozwiązanie nadające się do wykorzystania, niebędące wynalazkiem podlegającym opatentowaniu, wzorem użytkowym, wzorem przemysłowym lub topografią układu scalonego.”;

3) art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Art. 24. Patenty są udzielane – bez względu na dziedzinę techniki – na wynalazki, które są nowe, posiadają poziom wynalazczy i nadają się do przemysłowego stosowania.”;

4) w art. 33:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3¹ w brzmieniu:

„3¹. Każde zastrzeżenie powinno być ujęte jasno, w jednym zdaniu lub równoważniku zdania.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Oprócz zastrzeżenia niezależnego lub zastrzeżeń niezależnych, które powinny przedstawiać ogół cech zgłaszanego wynalazku bądź kilku wynalazków, ujętych zgodnie z art. 34 w jednym zgłoszeniu, w zgłoszeniu może występować odpowiednia liczba zastrzeżeń zależnych dla przedstawienia wariantów wynalazku lub sprecyzowania cech wymienionych w części znamiennej zastrzeżenia niezależnego lub innego zastrzeżenia zależnego.”;

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4¹ w brzmieniu:

„4¹. Wzajemne powiązanie w układzie zastrzeżenia niezależnego i zastrzeżeń zależnych powinno być wyraźnie przedstawione w zgłoszeniu.”;

5) w art. 50 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy brak ustawowych warunków wymaganych do uzyskania patentu dotyczy tylko niektórych wynalazków, ujętych w jednym zgłoszeniu, a zgłaszający nie ograniczy zakresu żądanej ochrony, Urząd Patentowy w pierwszej kolejności odmawia udzielenia patentu na te wynalazki. Po uprawomocnieniu się decyzji w tej sprawie, Urząd Patentowy postanawia o dokonaniu odpowiednich zmian w opisie zgłoszeniowym.”;

6) w art. 108:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zgłoszenie wzoru przemysłowego zawiera ilustracje, a w szczególności rysunki lub fotografie. Zgłoszenie wzoru

przemysłowego może zawierać również próbki materiału włókienniczego.”,

b) w ust. 5 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Na jednej z ilustracji, o których mowa w ust. 2, powinny być przedstawione w figurach wszystkie odmiany wzoru ujęte w zgłoszeniu.”;

7) w art. 120:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Znakiem towarowym może być każde oznaczenie, które można przedstawić w sposób graficzny, jeżeli oznaczenie takie nadaje się do odróżnienia towarów jednego przedsiębiorstwa od towarów innego przedsiębiorstwa.”,

b) w ust. 3:

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) znakach towarowych podrobionych – rozumie się przez to użyte bezprawnie znaki identyczne lub takie, które nie mogą być odróżnione w zwykłych warunkach obrotu od znaków zarejestrowanych, dla towarów objętych prawem ochronnym,”,

– dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:

„4) znakach wcześniejszych – rozumie się przez to znaki zgłoszone lub zarejestrowane z wcześniejszym pierwszeństwem,

5) substancjach niebezpiecznych – rozumie się przez to substancje i preparaty określone w art. 2 ust. 2 pkt 1 oraz pkt 3-5 ustawy z dnia 11 stycznia 2001 r. o substancjach i preparatach chemicznych (Dz. U. Nr 11, poz. 84, z późn. zm.¹⁾).”;

8) w art. 131:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Nie udziela się praw ochronnych na oznaczenia:

1) których używanie narusza prawa osobiste lub majątkowe osób trzecich,

- 2) które są sprzeczne z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami,
- 3) które ze swojej istoty mogą wprowadzać odbiorców w błąd, w szczególności co do charakteru, właściwości lub, z uwzględnieniem ust. 3, pochodzenia geograficznego towaru.”,

b) w ust. 2 pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie:

- „4) zawierają urzędowo uznane oznaczenia przyjęte do stosowania w obrocie, w szczególności znaki bezpieczeństwa, znaki jakości lub cechy legalizacji, w zakresie, w jakim mogłyby to wprowadzić odbiorców w błąd co do charakteru takich oznaczeń, o ile zgłaszający nie wykaże, że jest uprawniony do ich używania,
- 5) zawierają elementy będące symbolami, w szczególności o charakterze religijnym, patriotycznym lub kulturowym, których używanie obrażałoby uczucia religijne, patriotyczne lub tradycję narodową.”,

c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

- „3. W odniesieniu do wyrobów alkoholowych, każdy znak towarowy zawierający elementy geograficzne niezgodne z pochodzeniem wyrobu uważa się za znak wprowadzający odbiorców w błąd.
4. Nie udziela się praw ochronnych na znaki zawierające elementy geograficzne prawdziwe w sensie dosłownym co do terytorium, regionu lub miejsca, z którego towar pochodzi, które mogłyby wprowadzić odbiorców w błąd, że towar pochodzi z innego, słynącego z danych wyrobów terenu. W przypadku homonimicznych oznaczeń geograficznych dla wina i piwa, ochrona może być przyznana, z tym, że Urząd Patentowy wezwie osobę, która dokonała zgłoszenia później, do dokonania w znaku odpowiednich zmian pozwalających na odróżnienie go od znaku wcześniejszego.”;

9) w art. 132:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Nie udziela się prawa ochronnego na znak towarowy dla towarów identycznych lub podobnych, jeżeli jest identyczny lub podobny do:
- 1) zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, chyba że zgłaszający jest uprawniony do używania tego oznaczenia, a udzielenie prawa ochronnego na znak towarowy nie ograniczy nadmiernie możliwości używania zarejestrowanego oznaczenia geograficznego przez innych uprawnionych,
  - 2) znaku, który przed datą, według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania prawa ochronnego, był powszechnie znany i używany jako znak towarowy dla towarów pochodzących od innej osoby,
  - 3) wcześniej zarejestrowanego w Rzeczypospolitej Polskiej znaku towarowego, którego ochrona wygasła, jeżeli od daty wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy do dnia zgłoszenia podobnego znaku przez inną osobę nie upłynął, z zastrzeżeniem art. 133, okres 2 lat.”,
- b) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) identyczny lub podobny do znaku towarowego, na który udzielono prawa ochronnego lub zgłoszonego w celu uzyskania prawa ochronnego (o ile na znak taki zostanie udzielone prawo ochronne) z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz innej osoby dla towarów identycznych lub podobnych, jeżeli zachodzi ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje w szczególności ryzyko skojarzenia znaku ze znakiem wcześniejszym,”
- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Ochrona znaku towarowego zawierającego oznaczenia, o których mowa w art. 131 ust. 2 pkt 2-4, oraz symbole, o których mowa w art. 131 ust. 2 pkt 5, bądź oznaczenia odnoszące się do pochodzenia towaru, nie wyłącza możliwości uzyskania prawa ochronnego przez innego przedsiębiorcę na znak towarowy, zawierający takie same elementy dla towarów identycznych lub podobnych, jeżeli znaki te mogą być w obrocie łatwo odróżniane.”,

d) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w przypadku gdy znak towarowy lub oznaczenie geograficzne zostało zgłoszone lub zarejestrowane w trybie, o którym mowa w art. 4.”;

10) art. 133-135 otrzymują brzmienie:

„Art. 133. Przepisu art. 132 ust. 1 pkt 3 nie stosuje się, jeżeli ochrona wygasła na podstawie art. 169 ust. 1 pkt 1 lub uprawniony z wcześniejszego prawa, wyrazi zgodę na udzielenie prawa ochronnego na późniejszy znak towarowy.

Art. 134. 1. Udzielenie przedsiębiorcy prawa ochronnego na znak towarowy dla określonych towarów nie wyklucza udzielenia mu prawa na taki sam znak również dla towarów identycznych lub podobnych, a także udzielenia mu prawa ochronnego na podobny znak towarowy dla towarów identycznych lub podobnych.

2. Na warunkach określonych w art. 122 może być również udzielone wspólne prawo ochronne z udziałem przedsiębiorcy uprawnionego do znaku wcześniejszego.

Art. 135. Udzielenie prawa ochronnego na znak towarowy dla określonych towarów nie stanowi samoistnej podstawy do odmowy udzielenia prawa ochronnego na znak dla towarów identycznych lub podobnych innego przedsiębiorcy tylko dlatego, że zawiera on identyczne lub podobne oznaczenie odnoszące się do dóbr osobistych, w szczególności nazwisko właściciela.”;

11) w art. 143 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„O zgłoszeniu znaku towarowego Urząd Patentowy dokonuje ogłoszenia niezwłocznie po upływie 3 miesięcy od daty dokonania zgłoszenia.”;

12) art. 148 otrzymuje brzmienie:

„Art. 148. Przy rozpatrywaniu zgłoszeń znaków towarowych przepisy art. 41, art. 42, art. 43 ust. 2 pkt 2 i ust. 3, art. 44 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 46 ust. 1 i 2, art. 48 i art. 55 stosuje się odpowiednio.”;

- 13) w art. 154 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1) umieszczaniu tego znaku na towarach objętych prawem ochronnym lub ich opakowaniach, oferowaniu i wprowadzaniu tych towarów do obrotu, ich imporcie lub eksporcie oraz składowaniu w celu oferowania i wprowadzania do obrotu, a także oferowaniu lub świadczeniu usług pod tym znakiem.”;
- 14) w art. 156 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1) ich nazwisk lub adresu.”;
- 15) w art. 162:
- a) skreśla się ust. 2,
- b) ust. 3-6 otrzymują brzmienie:
- „3. Prawo ochronne na wspólny znak towarowy może być przeniesione jako wspólne prawo ochronne na przedsiębiorców zrzeszonych w organizacji, o której mowa w art. 136. Umowa o przeniesienie prawa powinna określać zasady używania takiego znaku, w takim zakresie, jaki jest przewidziany dla regulaminu, o którym mowa w art. 122 ust. 2.
4. Prawo ochronne na znak towarowy może być również przeniesione, w stosunku do niektórych towarów, dla których znak jest zarejestrowany, jeżeli towary, dla których znak pozostaje zarejestrowany na rzecz zbywcy, nie są tego samego rodzaju. Z chwilą przeniesienia prawo to traktuje się jako niezależne od prawa przysługującego zbywcy.
5. Do ważności umowy o przeniesienie udziału we wspólnym prawie ochronnym jest potrzebna zgoda wszystkich współuprawnionych.
6. Przepisy ust. 1 oraz ust. 3-5 stosuje się odpowiednio do praw z dokonanego w Urzędzie Patentowym zgłoszenia, na które nie zostało jeszcze udzielone prawo ochronne.”;
- 16) w art. 169:
- a) w ust. 1:
- pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) utraty przez znak znamion odróżniających przez to, że na skutek działań lub zaniechań uprawnionego stał się w obrocie zwyczajowym oznaczeniem – składającym się wyłącznie z elementów, które mogą służyć w obrocie do oznaczania w szczególności rodzaju towaru, jego jakości, ilości, ceny, przeznaczenia, sposobu, czasu lub miejsca wytworzenia, składu, funkcji lub przydatności – w stosunku do towarów, dla których był zarejestrowany,”

– dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) działań uprawnionego lub, za jego zgodą, osób trzecich, gdy znak towarowy może wprowadzać odbiorców w błąd, w szczególności co do charakteru, właściwości lub pochodzenia geograficznego towaru.”

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2¹ w brzmieniu:

„2¹. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 3, Urząd Patentowy wydaje decyzję stwierdzającą wygaśnięcie prawa ochronnego na znak towarowy także na wniosek:

- 1) krajowych lub regionalnych organizacji, których celem statutowym jest:
  - a) ochrona interesów konsumentów,
  - b) ochrona interesów przedsiębiorców,
- 2) Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,
- 3) powiatowego (miejskiego) rzecznika konsumentów.”;

17) w art. 178:

- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
- b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, w przypadku gdy oznaczenie geograficzne zostało zarejestrowane w trybie, o którym mowa w art. 4.”;

18) nazwa tytułu V otrzymuje brzmienie:

„Opłaty, rejestry, dokumenty i ogłoszenia urzędowe”;

- 19) w tytule V nazwa działu II otrzymuje brzmienie:
„Rejestry i dokumenty”;
- 20) po art. 233 dodaje się art. 233¹ w brzmieniu:
„Art. 233¹. O zgłoszeniu wynalazku, wzoru użytkowego i znaku towarowego ogłasza się w „Biuletynie Urzędu Patentowego”.”;
- 21) art. 234 otrzymuje brzmienie:
„Art. 234. Inne niż wymienione w art. 232, art. 233 i art. 233¹ ogłoszenia określone w ustawie, akty o charakterze urzędowym oraz komunikaty zamieszcza się w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”.”;
- 22) nazwa tytułu VI otrzymuje brzmienie:
„Strona, pełnomocnicy, terminy, środki zaskarżenia oraz informacje o zgłoszeniu w postępowaniu zgłoszeniowym i rejestrowym”;
- 23) w art. 235 skreśla się ust. 1;
- 24) w art. 244:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Od decyzji Urzędu Patentowego stronie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego.”;
- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1¹-1⁴ w brzmieniu:
„1¹. Do postępowania o ponowne rozpatrzenie sprawy stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem ust. 1²-1⁴, przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego dotyczące rozpatrywania odwołania od decyzji.
1². Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy wymaga uzasadnienia.
1³. Rozprawę przeprowadza się w przypadku, o którym mowa w art. 89 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, również na wniosek zgłaszającego.
1⁴. Do ponownego rozpatrzenia sprawy Prezes Urzędu Patentowego wyznacza eksperta.”;

- c) skreśla się ust. 2,
- d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
  - „3. Przepisy ust. 1 oraz ust. 1¹-1⁴ stosuje się odpowiednio do postanowień.”;
- 25) w art. 245 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
  - „1. W wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy, Urząd Patentowy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo uchyla ją w całości lub w części i rozstrzyga co do istoty sprawy.”;
- 26) art. 249 otrzymuje brzmienie:
  - „Art. 249. 1. Prezes Urzędu Patentowego wyznacza eksperta do rozpatrzenia zasadności otrzymanej skargi.
  - 2. W wyniku rozpatrzenia skargi, Urząd Patentowy uwzględnia ją w całości albo przekazuje sądowi odpowiedź na skargę wraz z aktami sprawy.”;
- 27) art. 252 i 253 otrzymują brzmienie:
  - „Art. 252. W sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania przed Urzędem Patentowym stosuje się, z zastrzeżeniem art. 253, odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.
  - Art. 253. 1. Przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego o terminach załatwiania sprawy nie stosuje się do rozpatrywania zgłoszeń dokonanych w celu uzyskania patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji.
  - 2. Przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego o wznowieniu postępowania i stwierdzeniu nieważności decyzji nie stosuje się, jeżeli okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania bądź stwierdzenie nieważności decyzji mogą być podniesione w sporze o unieważnienie udzielonego patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji.”;
- 28) w art. 255:

- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
  - b) w ust. 1 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:
„Urząd Patentowy – w trybie postępowania spornego – rozstrzyga sprawy o:”,
  - c) dodaje się ust. 2-4 w brzmieniu:
„2. Sprawy, o których mowa w ust. 1, rozpatrują kolegia orzekające do spraw spornych.
3. Do spraw rozpatrywanych przez Urząd Patentowy w trybie postępowania spornego nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego o terminach załatwiania spraw. Urząd Patentowy dąży do rozstrzygnięcia sprawy w terminie 6 miesięcy od dnia złożenia wniosku.
4. Urząd Patentowy rozstrzyga sprawy w trybie postępowania spornego w granicach wniosku i jest związany podstawą prawną wskazaną przez wnioskodawcę.”;
- 29) po art. 255 dodaje się art. 255¹-255¹² w brzmieniu:
- „Art. 255¹. 1. Postępowanie sporne w sprawach, o których mowa w art. 255 ust. 1 pkt 1-8 ,wszczyna się na pisemny wniosek.
2. Od wniosku o wszczęcie postępowania należy wnieść opłatę.
3. Wniosek powinien zawierać:
    - 1) oznaczenie stron i ich adresy,
    - 2) zwięzłe przedstawienie sprawy,
    - 3) wyraźnie określone żądanie,
    - 4) wskazanie podstawy prawnej,
    - 5) wskazanie środków dowodowych,
    - 6) podpis wnioskodawcy i datę.
  - 4. Do wniosku należy dołączyć:
    - 1) pełnomocnictwo, jeżeli wniosek składa pełnomocnik,

- 2) odpisy wniosku w liczbie odpowiadającej liczbie stron postępowania spornego,
  - 3) dowód uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 2.
5. Urząd Patentowy bada, czy wniosek o wszczęcie postępowania spornego spełnia wymogi formalne, o których mowa w ust. 3 i 4.
  6. Jeżeli wniosek nie spełnia wymogów formalnych, Urząd Patentowy wzywa wnioskodawcę do usunięcia usterek lub braków, w terminie 30 dni pod rygorem umorzenia postępowania.

Art. 255². 1. Urząd Patentowy doręcza stronom postępowania spornego odpisy wniosku, wyznaczając jednocześnie termin do nadesłania pisemnej odpowiedzi na wniosek.

2. Strona wezwana do udzielenia odpowiedzi na wniosek dołącza do odpowiedzi odpisy w liczbie odpowiadającej liczbie stron postępowania spornego.

Art. 255³. 1. Po upływie terminu wyznaczonego stronie do udzielenia odpowiedzi na wniosek, Urząd Patentowy wyznacza termin rozprawy, o czym zawiadamia strony lub ich pełnomocników, doręczając im jednocześnie odpisy odpowiedzi na wniosek, jeżeli została udzielona.

2. W sprawach wymienionych w art. 255¹ ust. 6, w art. 255⁴, w art. 255⁵ ust. 2, w art. 255⁶ ust. 3, a także w przypadku przywrócenia terminu określonego w art. 255¹ ust. 6, Urząd Patentowy może orzekać na posiedzeniach niejawnych.
3. W zawiadomieniu o rozprawie określa się termin, miejsce i przedmiot rozprawy.
4. Zawiadomienie o rozprawie powinno być doręczone stronom nie później niż 7 dni przed wyznaczonym terminem.

Art. 255⁴. 1. Jeżeli Urząd Patentowy stwierdzi, że nie jest właściwy do rozpatrzenia wniosku w trybie postępowania spornego, wydaje w tej sprawie postanowienie.

2. Jeżeli wnioskodawca wycofał wniosek przed rozprawą, Urząd Patentowy wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

Art. 255⁵. 1. Rozprawa jest jawna, chyba że postępowanie sporne dotyczy wynalazku tajnego lub wzoru użytkowego tajnego.

2. Jeżeli rozpatrzenie sprawy wymaga powoływania się przez strony na informacje prawnie chronione na podstawie odrębnych przepisów, jawność rozprawy może być wyłączona – w drodze postanowienia – w całości lub w części. Wyłączenie nie może obejmować obecności stron na rozprawie.

Art. 255⁶. 1. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół, który podpisują przewodniczący składu orzekającego i protokolant.

2. Protokół powinien zawierać:

1) oznaczenie organu orzekającego, miejsca i daty posiedzenia, imiona i nazwiska członków składu orzekającego, protokolanta, stron, ich pełnomocników i ustawowych przedstawicieli oraz oznaczenie sprawy i wzmiankę co do tajności rozprawy,

2) przebieg rozprawy, w szczególności wnioski i twierdzenia stron, przebieg postępowania dowodowego, wymienienie zarządzeń i postanowień wydanych na rozprawie ze wzmianką o ich ogłoszeniu; zamiast podania wniosków i twierdzeń stron można w protokole powołać się na pisma przygotowawcze,

3) czynności stron, w szczególności ugodę, uznanie żądania, wycofanie, zmianę, rozszerzenie lub ograniczenie wniosku.

3. Strony mogą żądać sprostowania lub uzupełnienia protokołu, nie później jednak niż na następnym posiedzeniu, a po wydaniu decyzji – w terminie 30 dni od jej wydania.

Art. 255⁷. 1. Po przeprowadzeniu postępowania spornego, Urząd Patentowy wydaje decyzję.

2. Decyzję podejmuje się zwykłą większością głosów.
3. Członek składu orzekającego, który nie zgadza się z rozstrzygnięciem sprawy, może złożyć zdanie odrębne wraz z pisemnym uzasadnieniem.
4. Zgłoszenie zdania odrębnego zaznacza się przy podpisie złożonym na decyzji przez zamieszczenie odpowiedniej wzmianki.
5. Zdanie odrębne nie podlega ogłoszeniu.

Art. 255⁸. 1. Decyzja powinna zawierać:

- 1) oznaczenie organu orzekającego,
  - 2) datę wydania decyzji,
  - 3) imiona i nazwiska członków składu orzekającego i protokolanta,
  - 4) oznaczenie stron,
  - 5) oznaczenie przedmiotu sprawy i jej rozstrzygnięcie,
  - 6) powołanie podstawy prawnej rozstrzygnięcia,
  - 7) rozstrzygnięcie co do kosztów postępowania,
  - 8) uzasadnienie faktyczne i prawne,
  - 9) pouczenie o trybie zaskarżania,
  - 10) podpisy członków składu orzekającego.
2. Pisemne uzasadnienie decyzji sporządza się z urzędu w terminie 30 dni od dnia jej ogłoszenia. Uzasadnienie podpisuje przewodniczący składu orzekającego i członek

składu orzekającego, który sporządził uzasadnienie. Odpis decyzji wraz z uzasadnieniem doręcza się stronom.

Art. 255⁹. 1. Decyzje Urzędu Patentowego podlegają ogłoszeniu, z zastrzeżeniem art. 255¹⁰ ust. 1.

2. Decyzję ogłasza się bezpośrednio po przeprowadzeniu rozprawy.

3. Ogłoszenie decyzji może być odroczone na czas do 2 tygodni, o czym przewodniczący składu orzekającego ogłasza, podając termin i miejsce ogłoszenia decyzji.

Art. 255¹⁰. 1. Postanowienia i decyzje wydane na posiedzeniu niejawnym nie podlegają ogłoszeniu.

2. Do postanowień i decyzji, o których mowa w ust. 1, przepis art. 255⁸ ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 255¹¹. Do postępowania spornego przed Urzędem Patentowym stosuje się odpowiednio przepisy art. 242 i 243.

Art. 255¹². Przepisy art. 255¹-255¹¹ stosuje się odpowiednio do spraw, o których mowa w art. 255 pkt 9, z wyłączeniem przepisów dotyczących wniosku o wszczęcie postępowania spornego.”;

30) w art. 256:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do postępowania spornego przed Urzędem Patentowym w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3¹ w brzmieniu:

„3¹. W sprawach, o których mowa w art. 255⁴, przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Termin do jego złożenia w przypadku decyzji wynosi 2 miesiące, a w przypadku postanowienia – 1 miesiąc od dnia doręczenia stronie decyzji lub postanowienia.”,

c) skreśla się ust. 4;

31) nazwa tytułu VIII otrzymuje brzmienie:

- „Urząd Patentowy”;
- 32) w tytule VIII nazwa działu I otrzymuje brzmienie:
„Zadania i organizacja Urzędu Patentowego”;
- 33) w tytule VIII w dziale I skreśla się wyrazy „Rozdział 1. Zadania i organizacja Urzędu Patentowego”;
- 34) w art. 261 w ust. 2 po pkt 5 dodaje się pkt 5¹ w brzmieniu:
„5¹) wydawanie ”Biuletynu Urzędu Patentowego””;
- 35) w art. 264 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Do powołanych przez Prezesa Urzędu Patentowego ekspertów należy orzekanie w sprawach, o których mowa w art. 261 ust. 2 pkt 2 i 3, a także w sprawach dokonywania wpisów do rejestrów.”;
- 36) w art. 265 w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) składanie wniosków i wyrażanie opinii co do zadań w zakresie rozpatrywania wpływających zgłoszeń oraz co do środków potrzebnych na ich wykonanie.”;
- 37) po art. 265 dodaje się art. 265¹ w brzmieniu:
„Art. 265¹. Pracownicy Urzędu Patentowego na stanowiskach urzędniczych, z wyłączeniem ekspertów, asesorów oraz aplikantów eksperckich, są członkami korpusu służby cywilnej.”;
- 38) w tytule VIII wyrazy „Rozdział 2. Aplikacja ekspercka. Uprawnienia i obowiązki eksperta” zastępuje się wyrazami „Dział II. Eksperci, asesorzy i aplikanci eksperccy”;
- 39) w art. 266 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Od aplikanta eksperckiego, który powinien posiadać znajomość więcej niż jednego języka obcego, można nie wymagać znajomości jednego z potrzebnych języków, jeżeli brak ten uzupełni on w czasie przeznaczonym na aplikację.”;
- 40) art. 267 otrzymuje brzmienie:
„Art. 267. 1. Prezes Urzędu Patentowego organizuje nabór na aplikację przez umieszczenie ogłoszenia w miejscu powszechnie

dostępnym w siedzibie Urzędu Patentowego, a także przez opublikowanie go w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”.

2. Prezes Urzędu Patentowego przeprowadza postępowanie kwalifikacyjne. Kandydaci powinni posiadać wyższe wykształcenie i spełniać wymagania, o których mowa w art. 266 ust. 2 i 3.
  3. Aplikacja trwa 3 lata, z tym że w uzasadnionych przypadkach, na wniosek aplikanta eksperckiego, może być skrócona do 1 roku i 6 miesięcy.
  4. Stosunek pracy aplikanta eksperckiego nawiązuje Prezes Urzędu Patentowego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.
  5. Aplikantowi eksperckiemu może być powierzane wykonywanie określonych czynności związanych z orzekaniem, bez prawa podejmowania decyzji.
  6. Aplikacja kończy się egzaminem. Powtórny egzamin może być złożony tylko raz, nie wcześniej niż po 6 miesiącach i nie później niż po roku od daty pierwszego egzaminu.
  7. Egzamin przeprowadza komisja egzaminacyjna powołana przez Prezesa Urzędu Patentowego. Za udział w pracach komisji przysługuje wynagrodzenie.
  8. W przypadku nieprzystąpienia, bez usprawiedliwienia, do egzaminu lub niezdania powtórnego egzaminu, Urząd Patentowy rozwiązuje z aplikantem eksperckim, za wypowiedzeniem, umowę o pracę.
  9. Za naruszenie obowiązków służbowych aplikant ekspercki odpowiada dyscyplinarnie. Do odpowiedzialności dyscyplinarnej stosuje się odpowiednio art. 273 ust. 2.”;
- 41) w art. 270 skreśla się ust. 8;
- 42) w art. 271:
- a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Tworzy się fundusz nagród za szczególne osiągnięcia w pracy ekspertów, asesorów i aplikantów eksperckich w wysokości 3% planowanych środków na ich wynagrodzenia osobowe. Wielkość odpisu na fundusz nagród może być podwyższona przez Prezesa Urzędu Patentowego w ramach posiadanych środków na te wynagrodzenia.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Prezes Rady Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, mnożniki kwoty bazowej, o której mowa w ust. 1, jako podstawy do ustalenia wynagrodzenia zasadniczego na stanowiskach ekspertów, asesorów i aplikantów eksperckich oraz do ustalenia stawek dodatków za wieloletnią pracę oraz funkcyjnego, z uwzględnieniem powierzanego zakresu uprawnień oraz stanowiska.”;

43) po art. 272 dodaje się art. 272¹ w brzmieniu:

„Art. 272¹. 1. Do ekspertów i aplikantów eksperckich mają odpowiednie zastosowanie przepisy art. 62 i art. 69 ust. 3, a do aplikantów eksperckich również przepisy art. 83, art. 84 i art. 87 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 49, poz. 483, z późn. zm.²).

2. W sprawach wynikających ze stosunku pracy ekspertów i aplikantów eksperckich nieuregulowanych w ustawie i w przepisach wskazanych w ust. 1 stosuje się ustawę z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.³).”;

44) w tytule VIII wyrazy „Rozdział 3” zastępuje się wyrazami „Dział III”;

45) w art. 274 w ust. 6 dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:

„4) odmowy złożenia ślubowania,

5) prawomocnego skazania za przestępstwo popełnione umyślnie.”;

46) w tytule VIII skreśla się rozdział 4;

47) w tytule VIII wyrazy „Dział II” zastępuje się wyrazami „Dział IV”;

48) art. 279-282 otrzymują brzmienie:

„Art. 279. 1. Kolegia orzekające do spraw spornych, zwane dalej „kolegiami”, działają w Urzędzie Patentowym.

2. Kolegia rozpatrują sprawy należące do ich właściwości w składzie przewodniczącego kolegium i dwóch członków kolegium. W sprawach zawiłych można wyznaczyć skład pięcioosobowy.

Art. 280. 1. Przewodniczącym kolegium może być pracownik Urzędu Patentowego, który:

- 1) ma obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw publicznych,
- 2) jest nieskazitelnego charakteru,
- 3) nie był karany za przestępstwo umyślne,
- 4) ukończył wyższe studia prawnicze w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskał tytuł magistra lub zagraniczne studia prawnicze uznane w Rzeczypospolitej Polskiej,
- 5) odbył aplikację sędziowską, radcowską, adwokacką, prokuratorską albo jest profesorem lub doktorem habilitowanym nauk prawnych, albo też przez dziesięć lat pozostawał w instytucjach publicznych na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego.

2. Do przewodniczących kolegium stosuje się przepisy o ekspertach, z tym że są oni zwolnieni z odbycia aplikacji, o której mowa w art. 266 ust. 1.

3. W skład kolegium, oprócz przewodniczącego kolegium, wchodzi jako jego członkowie: jeden ekspert upoważniony do orzekania w sprawach spornych przez Prezesa Urzędu Patentowego oraz jeden przedstawiciel organizacji, o których mowa w art. 9, wyznaczony z listy przedstawicieli, uzgodnionej z Prezesem Urzędu Patentowego przez tę organizację, zwany dalej „przedstawicielem”.

4. Jeżeli wyznaczono kolegium pięcioosobowe, oprócz przewodniczącego kolegium w jego skład wchodzi dwóch ekspertów oraz dwóch przedstawicieli.
5. Przedstawicielem nie może być czynny zawodowo rzecznik patentowy.

Art. 281. 1. Obsługę kolegiów sprawuje wyodrębniona komórka organizacyjna Urzędu Patentowego.

2. Kierownik komórki organizacyjnej, o której mowa w ust. 1, wyznaczony przez Prezesa Urzędu Patentowego:
  - 1) zarządza skompletowanie akt niezbędnych do wyznaczenia sprawy, a w razie potrzeby innych dowodów,
  - 2) wyznacza skład orzekający w sprawie,
  - 3) zarządza doręczenie stronie przeciwnej odpisów wniosku z załącznikami w celu przedstawienia odpowiedzi na wniosek,
  - 4) wyznacza termin posiedzenia niejawnego lub rozprawy, w którym sprawa ma być rozpatrzona,
  - 5) zarządza zawiadomienie o rozprawie stron i innych osób, których udział na rozprawie jest niezbędny.

Art. 282. 1. Przedstawicielom wyznaczonym do orzekania w sprawach spornych i pozostającym w stosunku pracy przysługuje zwolnienie od pracy na czas udziału w posiedzeniach kolegiów, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia.

2. Przedstawicielom, którzy biorą udział w pracach kolegiów i nie pozostają w stosunku pracy, wypłaca się rekompensatę za udział w pracach kolegiów.
3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalenia wysokości rekompensaty, o której mowa w ust. 2,

uwzględniając w szczególności rodzaje wykonywanych czynności przy przygotowywaniu i rozpatrywaniu spraw.

4. Przedstawiciele zamieszkali poza siedzibą Urzędu Patentowego otrzymują diety oraz kwoty stanowiące zwrot kosztów, według zasad ustalonych w przepisach o wysokości oraz warunkach ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.”;

49) w art. 296:

- a) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) znaku identycznego lub podobnego do zarejestrowanego znaku towarowego w odniesieniu do towarów identycznych lub podobnych, jeżeli zachodzi ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje w szczególności ryzyko skojarzenia znaku ze znakiem towarowym zarejestrowanym,”

- b) po ust. 3 dodaje się ust. 3¹ w brzmieniu:

„3¹. Z roszczeniami, o których mowa w ust. 1, można wystąpić również przeciwko osobie, która w opakowaniu oznaczonym cudzym znakiem towarowym, bez zgody uprawnionego z tego znaku towarowego lub osoby, która miała jego zgodę na używanie znaku towarowego, umieszcza substancje niebezpieczne, i tak opakowane substancje wprowadza do obrotu.”;

50) w art. 297 skreśla się ust. 2;

51) art. 301 otrzymuje brzmienie:

„Art. 301. Uprawniony do znaku towarowego powszechnie znanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może żądać, z zastrzeżeniem art. 165 ust. 1 pkt 3, zaprzestania używania znaku identycznego lub podobnego w odniesieniu do towarów identycznych lub podobnych, gdy używanie takie może wprowadzać odbiorców w błąd co do pochodzenia towaru.”;

52) w art. 302 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do oznaczeń geograficznych stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem art. 186, przepisy art. 296-298.”;

53) w art. 305:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1¹ w brzmieniu:

„1¹. Tej samej karze podlega, kto umieszcza substancje niebezpieczne w opakowaniu oznaczonym cudzym znakiem towarowym, bez zgody uprawnionego z tego znaku towarowego lub osoby, która miała jego zgodę na używanie znaku towarowego, i tak opakowane substancje wprowadza do obrotu.”,

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca przestępstwa określonego w ust. 1 lub ust. 1¹ podlega grzywnie.

3. Jeżeli sprawca uczynił sobie z popełnienia przestępstwa określonego w ust. 1 lub ust. 1¹ stałe źródło dochodu albo dopuszcza się tego przestępstwa w stosunku do towaru o znacznej wartości, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5.”;

54) po art. 315 dodaje się art. 315¹ w brzmieniu:

„Art. 315¹. Od dnia 1 stycznia 2004 r. wygaśnięcie prawa z rejestracji znaku towarowego zarejestrowanego na podstawie przepisów ustawy, o której mowa w art. 326 pkt 2, następuje w przypadkach określonych w art. 168 i 169.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1271 i Nr 240, poz. 2052) w art. 67 w pkt 3 skreśla się lit. a.

Art. 3. Postępowanie przed Urzędem Patentowym, wszczęte w Izbie Odwoławczej i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, toczy się według przepisów ustawy wymienionej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 4. Postępowanie sporne przed Urzędem Patentowym, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, toczy się według przepisów ustawy wymienionej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 5. Do czasu wydania przepisów wykonawczych, o których mowa w art. 271 ust. 5 i art. 282 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, pozostają w mocy przepisy dotychczasowe.

Art. 6. Do ekspertów, asesorów i aplikantów eksperckich zatrudnionych w Urzędzie Patentowym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy wymienionej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 7. Przepisy art. 1 pkt 1, pkt 9 lit. d oraz pkt 17 lit. b stosuje się od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2004 r.

---

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2001 r. Nr 100, poz. 1085, Nr 123, poz. 1350 i Nr 125, poz. 1367 oraz z 2002 r. Nr 135, poz. 1145 i Nr 142, poz. 1187.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 1999 r. Nr 70, poz. 778 i Nr 110, poz. 1255, z 2001 r. Nr 102, poz. 1116, Nr 111, poz. 1194, Nr 128, poz. 1403 i Nr 154, poz. 1800 oraz z 2002 r. Nr 150, poz. 1237, Nr 153, poz. 1271, Nr 238, poz. 2025 i Nr 240, poz. 2052.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 113, poz. 717, z 1999 r. Nr 99, poz. 1152, z 2000 r. Nr 19, poz. 239, Nr 43, poz. 489, Nr 107, poz. 1127 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 11, poz. 84, Nr 28, poz. 301, Nr 52, poz. 538, Nr 99, poz. 1075, Nr 111, poz. 1194, Nr 123, poz. 1354, Nr 128, poz. 1405 i Nr 154, poz. 1805 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 135, poz. 1146, Nr 199, poz. 1673 i Nr 200, poz. 1679.

Ustawa z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 508 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 108, poz. 945, Nr 113, poz. 983 i Nr 153, poz. 1271) głęboko zreformowała system ochrony własności przemysłowej w Polsce.

Po wstępnym okresie jej obowiązywania, wobec poważnych wątpliwości, jakie powstały w praktyce, orzecznictwie i doktrynie co do niektórych uregulowań, zaistniała potrzeba wprowadzenia odpowiednich korekt.

Zasadniczej korekty, w tym usunięcia istotnych usterek legislacyjnych, wymagają też przepisy dotyczące organizacji Urzędu Patentowego. W szczególności okazało się, że nie przyniosło oczekiwanych efektów powielanie starych wzorów organów orzecznictwa działających w Urzędzie Patentowym.

Zmiana przepisu art. 4 ustawy (art. 1 pkt 1 projektu) jest podyktowana koniecznością uwzględnienia w prawie polskim procedur uzyskiwania praw wyłącznych przewidzianych prawem wspólnotowym. Chodzi jednak tylko o te procedury, które wynikają z bezpośrednio obowiązujących norm prawa wspólnotowego. Biorąc pod uwagę zastrzeżenia Rady Legislacyjnej przy Prezesie Rady Ministrów, skreślono ust. 1 w art. 4, pozostawiając zapis ust. 2, który nie wprowadza żadnych zmian w stosunku do obowiązującego przepisu w zakresie szczególnego trybu udzielania praw wyłącznych określonego umową międzynarodową. Unijne akty prawne dopuszczają jednakże regulacje pewnych kwestii w prawie krajowym i w tym zakresie proponowany przepis stwarza możliwość odpowiedniego stosowania regulacji zawartych już w Prawie własności przemysłowej. Przepis art. 4 zacznie obowiązywać po wejściu Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej.

Zmiana przepisu art. 7 ust. 2 (art. 1 pkt 2 projektu) usuwa wątpliwość co do zakresu rozwiązań mogących stanowić przedmiot projektów racjonalizatorskich. Ustawa nie zawiera definicji wynalazku jako takiego, natomiast określa przesłanki uzyskania patentu na wynalazek i definiuje inne przedmioty ochrony własności przemysłowej, dlatego też projekt przewiduje, że przedmiotem projektu racjonalizatorskiego może być tylko wynalazek nie podlegający opatentowaniu, a także, jak dotychczas, rozwiązanie nie będące wzorem użytkowym, wzorem przemysłowym lub topografią układu scalonego.

Zmiana przepisu art. 24 (art. 1 pkt 3 projektu) ma usunąć oczywisty błąd, jaki zaistniał na skutek dokonania nowelizacji ustawy z dnia 6 czerwca 2002 r. Zaproponowana redakcja odpowiada art. 52 Konwencji o udzielaniu patentów europejskich, której proces ratyfikacyjny jest w toku.

Zmiana przepisu art. 33 ust. 4 (art. 1 pkt 4 projektu) usuwa istotny błąd legislacyjny dotyczący techniki opracowywania zastrzeżeń zależnych w zgłoszeniu wynalazku. Nie budzi bowiem wątpliwości, że w zastrzeżeniu zależnym są precyzowane wyłącznie cechy, które wyróżniają

zgłoszone rozwiązanie ze stanu techniki, a więc cechy zawarte w części znamiennej zastrzeżenia niezależnego. Dotychczasowa redakcja przepisu zawierała sugestię, co nie jest prawidłowe, że w zastrzeżeniu zależnym należy precyzować również cechy należące do stanu techniki, a więc znane w dacie zgłoszenia wynalazku.

Projektowana zmiana przepisu art. 50 ust. 2 (art. 1 pkt 5 projektu) pozwoli na istotne usprawnienie przebiegu postępowania zgłoszeniowego i uniknięcie wydawania decyzji przedwczesnych przed prawomocnym rozstrzygnięciem co do zakresu żądanej ochrony wynalazków i wzorów użytkowych. Korzystając z proponowanego przepisu, w trakcie prowadzenia postępowania, Urząd będzie miał możliwość odmowy udzielenia patentu w pierwszej kolejności na wynalazki, które nie spełniają ustawowych wymagań, a są ujęte w jednym zgłoszeniu. Dla tych zaś rozwiązań, które spełniają te wymogi, będzie prowadzone, zgodnie z art. 52 ustawy, postępowanie zmierzające do udzielenia prawa wyłącznego.

Proponowana zmiana art. 108 (art. 1 pkt 6 projektu), wychodząc na przeciw postulatam zgłaszających, wprowadza możliwość wyboru formy przedstawienia wzoru przemysłowego.

Projekt (art. 1 pkt 7 lit. b projektu) przenosi do treści tego przepisu definicje znaku towarowego podrobionego i substancji niebezpiecznej. Tym samym zostaje usunięta przeszkoda do stosowania spójnego rozumienia tych terminów, zarówno w procedurze dochodzenia roszczeń cywilnoprawnych, jak też w procedurze karnej (w doktrynie i orzecznictwie lansowano pogląd, że z uwagi na sposób zamieszczenia definicji znaku towarowego podrobionego nie ma ona zastosowania do wykładni art. 305 ust. 1 ustawy).

Proponowane zmiany w art. 131 (art. 1 pkt 8 projektu) są zgodne z przepisem art. 3 ust. 1 pkt (g) Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich nr 89/104/EWG oraz art. 7 ust. 1 pkt (g) Rozporządzenia Rady UE nr 40/94/EEC z dnia 20 grudnia 1993 r. o wspólnotowym znaku towarowym.

Zmiany wprowadzone do art. 132-135 ustawy (art. 1 pkt 9-10 projektu) eliminują nieuzasadnione różnice terminologiczne i zastępują pojęcie „tego samego rodzaju” pojęciem towaru „identycznego lub podobnego”. Poprawka stanowi konsekwencję posługiwania się tym terminem w innych przepisach ustawy, a także w Dyrektywie.

Ponadto proponowana zmiana art. 132 (art. 1 pkt 9 lit. b projektu) jest zgodna z art. 4 ust. 1 pkt (b) Dyrektywy oraz przepisem art. 8 ust. 1 pkt (g) Rozporządzenia Rady UE. Proponowana zmiana prawidłowo określa „ryzyko wprowadzenia w błąd”, usuwając w ten sposób istotny błąd językowy w obecnie obowiązującym przepisie art. 132 ust. 2 pkt 2.

Wprowadzona w art. 1 pkt 10 projektu zmiana art. 134 usuwa istniejącą dotychczas możliwość ponownego uzyskania przez ten sam podmiot prawa ochronnego na taki sam znak dla identycznych towarów, wyłączając w ten sposób ewentualne przypadki nadużycia prawa ochronnego.

Wprowadzona w art. 1 pkt 11 projektu zmiana art. 143 skraca termin dokonania ogłoszenia o zgłoszeniu znaku towarowego z 6 na 3 miesiące, realizując tym samym postulat środowisk rzeczników patentowych.

Proponowana zmiana art. 154 (art. 1 pkt 13 projektu) jest zgodna z art. 5 ust. 3 Dyrektywy przez uwzględnienie tych form zjawiskowych używania, które nie zostały wyraźnie wymienione w obecnie obowiązującym art. 154, a których w świetle Dyrektywy uprawniony z rejestracji wyraźnie może zakazać osobom trzecim.

Zmiana wprowadzona w art. 156 ust. 1 pkt 1 (art. 1 pkt 14 projektu) jest zgodna z art. 6 ust. 1 (a) Dyrektywy, który wyłącza nie tylko możliwość zakazania przez uprawnionego z rejestracji używania przez inne osoby w obrocie ich nazwisk, ale również ich adresu.

Propozycja zmiany art. 162 (art. 1 pkt 15 projektu) jest zgodna z art. 21 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPs), stanowiącego załącznik do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu.

Projektowana zmiana art. 169 (art. 1 pkt 16 projektu) jest zgodna z art. 12 ust. 2 (b) Dyrektywy i zapewnia zgodność treści przepisu z art. 19 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. Nr 47, poz. 211, z późn. zm.).

Zmiana wprowadzona w art. 178 (art. 1 pkt 17 projektu) pozwoli w momencie przystąpienia Polski do Unii Europejskiej zastosować procedury dotyczące oznaczeń geograficznych określone w Rozporządzeniu Rady nr 2082/92/EC.

Proponowane zmiany w art. 1 pkt 18 i 19 projektu wprowadzają niezbędną korektę mającą na celu dostosowanie nazw tytułu V i działu II do treści przepisów w nich zawartych, w których brak uregulowań dotyczących wykazów.

Propozycja zawarta w art. 1 pkt 20 projektu określa organ urzędowy, w którym ma być dokonywane ogłoszenie o zgłoszeniu wynalazku, wzoru użytkowego i znaku towarowego, usuwając w ten sposób błąd legislacyjny.

Zmiana wprowadzona w art. 1 pkt 22 projektu jest spowodowana tym, że dotychczasowe nazwanie tytułu VI nie oddawało jego treści i było mylące, gdyż zasadnicze regulacje dotyczące postępowania zgłoszeniowego i rejestrowego są zawarte w innych częściach ustawy.

Zmiana zaproponowana w art. 1 pkt 23 i 27 projektu jest podyktowana tym, że utrwalona praktyka i orzecznictwo Urzędu Patentowego stoi na stanowisku, iż stroną postępowania zgłoszeniowego i rejestracyjnego jest wyłącznie zgłaszający. Projektowana zmiana usuwa wątpliwości co do zakresu stosowania Kodeksu postępowania administracyjnego w postępowaniu zgłoszeniowym. Zakłada, że pierwszeństwo należy dać przepisom ustawy – Prawo własności przemysłowej, natomiast Kodeks postępowania administracyjnego ma zastosowanie odpowiednie, a zatem przystosowane do celów i funkcji postępowania zgłoszeniowego.

Proponowana zmiana art. 245 ust. 1 (art. 1 pkt 25 projektu) jest oczywistą konsekwencją wyeliminowania w strukturze organizacyjnej Urzędu Patentowego – Izby Odwoławczej.

Zmiana przepisów art. 255 i 256 (art. 1 pkt 28 i 30 projektu) ma na celu wprowadzenie do ustawy przepisów proceduralnych w zakresie trybu i zasad postępowania przed Urzędem Patentowym w sprawach spornych, przy jednoczesnej rezygnacji z wydawania w tym zakresie przepisów wykonawczych. Z uwagi na specyficzny charakter postępowania spornego przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego (z pewnymi, wyraźnymi wyłączeniami) mogą być stosowane tylko odpowiednio. Proponowane zmiany uwzględniają przedstawione przez Radę Legislacyjną wątpliwości co do prawidłowości przyjętego rozwiązania dot. regulacji szczegółowego trybu postępowania spornego przed Urzędem w akcie wykonawczym, przenosząc je do ustawy. Postulat Rady, utworzenia specjalnego Sądu Patentowego, przyjęto do realizacji w toku przyszłych prac nad reformą sądownictwa powszechnego w Rzeczypospolitej Polskiej. W szczególności ma to związek z realizacją oczekiwań Unii Europejskiej co do zmniejszenia liczby sądów właściwych do orzekania w zakresie dochodzenia roszczeń o charakterze cywilnoprawnym.

W postępowaniu tym Urząd Patentowy rozstrzyga spór, jaki istnieje między dwoma równoprawnymi podmiotami, których interesy są z założenia całkowicie przeciwstawne (nie występuje tu np. kwestia uzgodnienia tych interesów).

Sprawa sporna ma wiele cech sprawy cywilnej, o ścisłym związku ze względu na specyfikę przedmiotową z kompetencjami Urzędu Patentowego (np. unieważnienie prawa opiera się na tych samych przesłankach, na podstawie których Urząd rozstrzyga o jego udzieleniu lub odmowie).

Przyjmuje się założenie, że rozpatrzenie sprawy spornej będzie się odbywać na rozprawie jawnej (projektowany art. 255⁵).

Uwzględniając ograniczone możliwości urzędów patentowych badania spełnienia ustawowych warunków wymaganych do uzyskania patentów, praw ochronnych i praw z rejestracji (w tym nowości światowej), ogólnie jest przyjęte, że podstawę wniosków kierowanych do postępowania spornego określa sam wnioskodawca. Organ orzekający jest ograniczony w swoich działaniach do zarzutów określonych przez wnioskodawcę (dodanie w art. 255 ust. 4 – art. 1 pkt 28 lit. c projektu).

Istotnej zmiany wymaga systematyka tytułu VIII ustawy (proponowane zmiany w art. 1 pkt 31-33, 38, 44, 46-47 projektu). Z powodu błędu legislacyjnego, w sposób całkowicie niezamierzony, Wydział Spraw Spornych wydaje się pozostawać poza strukturą organizacyjną Urzędu Patentowego.

Istotnej zmiany wymaga również treść przepisu art. 265 ust. 3 pkt 1 ustawy (art. 1 pkt 36 projektu). Jest oczywiste bowiem, że Urzędem Patentowym kieruje Prezes Urzędu Patentowego (art. 263 ust. 1). Tak więc to do niego, a nie do pracowników (ekspertów) należy ustalanie zadań stojących przed Urzędem Patentowym. Zgodnie z proponowanymi zmianami do ekspertów (wynika to konsekwentnie z treści art. 265 ust. 3 pkt 3 i 4) należy wnioskowanie i opiniowanie zamierzeń w tym zakresie.

Doprecyzowania wymagają przepisy dotyczące statusu ekspertów i aplikantów eksperckich przygotowujących się do wykonywania zadań eksperta w Urzędzie Patentowym (zmiana art. 267, 270 i dodanie art. 272¹ – art. 1 pkt 40-43 projektu), który jest zgodnie z zamierzeniami, podobnie jak status ekspertów, odmienny od statusu członków korpusu służby cywilnej – zmiana art. 264 – art. 1 pkt 35 projektu. Projektowane zmiany nie ustanawiają nowego statusu ekspertów, a jedynie usuwają usterki legislacyjne i niejasności występujące w już obowiązującym prawie. W świetle aktualnego stanu prawnego pracownicy ci nie są pracownikami służby cywilnej. Tak więc sugerowane przez Radę Legislacyjną przeniesienie zapisów dotyczących ekspertów do ustawy o służbie cywilnej nie przystawałoby do ustalonego przez prawodawcę statusu grupy pracowników.

Istotnej korekty wymagają przepisy dotyczące organizacji i funkcjonowania organów orzecznictwa w Urzędzie Patentowym. W praktyce okazało się, że skorzystanie w tym zakresie z dotychczasowych doświadczeń i organizacji poprzednio działających organów (zwłaszcza Komisji Odwoławczej, która działała przy Urzędzie Patentowym) nie przyniosło oczekiwanych rezultatów. Wprowadzone rozwiązania okazały się niejasne systemowo, pogorszyły tempo rozpatrywania spraw przez Urząd Patentowy, zwiększyły zaabsorbowanie ekspertów w prace związane z rozpatrywaniem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy kosztem rozpatrywania coraz liczniej wpływających zgłoszeń. W niczym też nie przyczyniły się do poprawienia praw strony do szybkiego i bezstronnego rozpatrywania środków odwoławczych (co do zasady nie przewidziano rozpraw z udziałem strony).

Projekt przewiduje zniesienie Izby Odwoławczej w Urzędzie Patentowym (art. 1 pkt 46 projektu) tak, aby wzorem funkcjonowania innych organów administracji rządowej wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy były rozpatrywane przez ten sam organ (art. 1 pkt 25 projektu). Projektowane rozwiązanie nie będzie miało wpływu na jakość rozpatrywania tych wniosków. Przewiduje się, że z uwagi na specyfikę rozpatrywania spraw osobą upoważnioną do rozpatrywania środków

odwoławczych od orzeczeń Urzędu Patentowego będzie ekspert (art. 1 pkt 26 projektu). Powierzenie ekspertowi, zgodnie z jego statutem (art. 269 ust. 1), w pełni niezależnego orzekania w sprawach zgłoszonych przedmiotów własności przemysłowej na wszystkich etapach postępowania przed Urzędem Patentowym, a także jak to przewidziano dotychczas (art. 264 ust. 2) reprezentowania Urzędu Patentowego przed NSA (od dnia 1 stycznia 2004 r. przed sądami administracyjnymi), pozwoli na szybkie i kompetentne rozpatrywanie środków odwoławczych pod nadzorem sądu.

Istotnej zmiany wymagają regulacje dotyczące organizacji i funkcjonowania Wydziału Spraw Spornych, którego status i organizacja, wobec błędów legislacyjnych, nie jest jasny.

Jednoznacznie i po raz pierwszy, wzorem sądownictwa administracyjnego, projekt ustala kompetencje kierownika komórki organizacyjnej Urzędu Patentowego, która sprawuje obsługę kolegiów orzekających w trybie spornym, do przeprowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawie (art. 1 pkt 48 projektu – art. 281 ust. 2). Projekt dostosowuje wymagania stawiane kandydatom na przewodniczących kolegiów orzekających (art. 280 ust. 1) do wymagań stawianych sędziom sądu administracyjnego, gdyż do tej pory z niezrozumiałych względów wymagania te są wyższe, oraz określa skład kolegium.

Proponowana zmiana art. 296 ust. 2 (art. 1 pkt 49 lit. a projektu) wprowadza prawidłowe sformułowanie pojęcia „ryzyko wprowadzenia w błąd”, usuwając w ten sposób istotny błąd językowy w obecnie obowiązującym przepisie i jest zgodna z art. 5 ust. 1 pkt (b) Dyrektywy.

Proponowana zmiana art. 301 (art. 1 pkt 51 projektu) usuwa niepoprawność językową i merytoryczną dotychczas obowiązującego przepisu. Ponadto proponowana zmiana podkreśla znaczenie rejestracji znaków towarowych.

Zmiana w art. 302 ust. 1 (art. 1 pkt 52 projektu) dostosowuje treść tego przepisu do art. 1 pkt 30 ustawy z dnia 6 czerwca 2002 r. o zmianie ustawy – Prawo własności przemysłowej.

Projekt przewiduje zmianę przepisów art. 296 ust. 3 (art. 1 pkt 49 lit. b projektu) i art. 305 ustawy (art. 1 pkt 53 projektu), wprowadzając odpowiedzialność cywilnoprawną i karną sprawców, którzy naruszają cudze prawo wyłącznego używania w obrocie gospodarczym znaku towarowego przez bezprawne wykorzystywanie opakowań z tym znakiem. Realizuje to postulaty zainteresowanych uprawnionych z rejestracji znaków towarowych, których prawa nagminnie są naruszane w praktyce gospodarczej (dotyczy to zwłaszcza butli z gazem). W praktyce okazało się bowiem, że w celu wyeliminowania tych nieprawidłowych zjawisk gospodarczych przepis art. 305 ust. 1 nie był wystarczający (ponad 90% postępowań zostało z przyczyn prawnych umorzonych).

Przy analizie sytuacji prawnej w związku z ochroną znaków towarowych podnoszono zarzuty, że Rzeczpospolita Polska jedynie pozornie dostosowała standardy ochrony własności przemysłowej do standardów Unii Europejskiej. Zgodnie bowiem z treścią art. 315 ust. 1 do praw nabytych przed dniem wejścia w życie ustawy należy stosować przepisy dotychczasowe. Tak więc do olbrzymiej ilości funkcjonujących już praw z rejestracji znaków towarowych bezterminowo powinno stosować się standardy stare (istnieje w tym zakresie rozbieżność w orzecznictwie Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego). Z tego też względu celowe jest wprowadzenie proponowanego w art. 1 pkt 54 projektu przepisu art. 315¹, który zezwalałby na stosowanie do znaków towarowych zarejestrowanych przed dniem wejścia w życie ustawy – Prawo własności przemysłowej procedur określonych w art. 168 i 169 Prawa własności przemysłowej.

W związku z wykreśleniem przepisów dotyczących Izby Odwoławczej i wprowadzeniem przepisów regulujących postępowanie w sprawach spornych wprowadzono przepisy przejściowe (artykuł 3-5).

Wprowadzono również przepis przejściowy regulujący sprawę ekspertów, asesorów i aplikantów eksperckich zatrudnionych przed wejściem w życie ustawy (art. 6).

Rada Legislacyjna zaaprobowала cel projektowanych zmian. Słuszne sugestie dotyczące gruntownej reformy Prawa własności przemysłowej będą wzięte pod uwagę przy dalszych pracach studialnych nad kompleksowymi zmianami regulacji.

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

Cel wprowadzenia nowelizacji

Projekt ustawy wprowadza mechanizm ułatwiający bieżące harmonizowanie obowiązującego w Rzeczypospolitej Polskiej systemu ochrony własności przemysłowej z przepisami prawa stanowionego przez kompetentne organy Unii Europejskiej. Niezbędnej zmiany wymagają też przepisy przejściowe tak, aby w sposób jednoznaczny określały treść funkcjonujących już praw wyłącznych.

Projekt usuwa usterki legislacyjne dotyczące organizacji Urzędu Patentowego, co pozwoli na sprawniejsze funkcjonowanie tego Urzędu.

Wychodząc na przeciw licznym postulatom uprawnionych z rejestracji znaków towarowych, projekt wprowadza zmianę przepisów o odpowiedzialności cywilnej i karnej oraz, uwzględniając postulaty doktryny i orzecznictwa, precyzuje pojęcia znaków towarowych podrobionych i wcześniejszych. Projekt uzupełnia regulacje dotyczące znaków towarowych, zachowując przy tym zgodność ze standardami Unii Europejskiej.

Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowana ustawa będzie przede wszystkim miała wpływ na Urząd Patentowy, jego organizację oraz działalność związaną z udzielaniem praw wyłącznych na przedmioty własności przemysłowej i funkcjonowanie organów orzeczniczych.

Będzie ona miała również wpływ na szeroką rzeszę twórców i uprawnionych z uzyskanych praw wyłącznych, usprawniając procedurę uzyskiwania praw, łagodząc wymagania formalne dotyczące dokumentacji zgłoszeniowej, a także wzmacniając podstawę dochodzenia roszczeń wobec naruszcycieli praw wyłącznych.

Zmiana uregulowań prawnych pozwoli również na skuteczniejsze działanie sądów powszechnych i administracyjnych zajmujących się sprawami z zakresu ochrony własności przemysłowej.

Konsultacje społeczne

W procesie konsultacji i uzgodnień zostali uwzględnieni praktycy z dziedziny własności przemysłowej – Polska Izba Rzeczników Patentowych, Stowarzyszenie Ochrony Własności Przemysłowej, Zrzeszenie Rzeczników Patentowych Prowadzących Kancelarie oraz organizacji i zrzeszeń wynalazców i racjonalizatorów, a także Polska Organizacja Gazu Płynnego, która była inicjatorem zmian przepisów dotyczących przede wszystkim odpowiedzialności cywilno-prawnej i karnej z tytułu naruszeń praw wyłącznych. Wszystkie zgłoszone przez ww. podmioty propozycje i uwagi zostały rozpatrzone w trakcie konferencji uzgadniającej i Komisji Prawniczej. W ramach prowadzonych konsultacji przedmiotowy projekt został umieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Gospodarki, w celu umożliwienia zgłoszenia opinii na jego temat przez zainteresowane osoby.

Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Przygotowana zgodnie z zasadami OSR ocena obejmuje minimalny zakres ze względu na fakt, że z projektem zmiany ustawy nie są związane wydatki ze środków publicznych. Brak kosztów wynika z tego, że projekt ma przede wszystkim zastąpić w przyszłości przepisy dotychczasowych regulacji w tym zakresie.

Likwidacja Izby Odwoławczej w zdecydowany sposób obniży koszty postępowania Urzędu Patentowego, które w zasadniczy sposób wzrosły, wobec panującego poglądu, wbrew wcześniejszym zamierzeniom ustawodawcy, że likwidowana Izba Odwoławcza jest quasi organem drugiej instancji. Konsekwencją takiego stanowiska NSA jest wykluczenie ze składu orzekającego ekspertów, często przez lata badających przesłanki zdolności ochronnej przedmiotów własności przemysłowej (w tym nowości światowej np. wynalazków) i konieczność zapoznania się od podstaw ze sprawą trzech innych ekspertów.

Skutki wprowadzenia nowelizacji

Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Wejście w życie nowelizacji nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście znowelizowanej ustawy w życie nie spowoduje bezpośrednich skutków związanych z rynkiem pracy.

Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Nowelizacja nie ma bezpośredniego wpływu na konkurencyjność gospodarki. Jedynie zmiana odpowiednich przepisów cywilnych i karnych dotyczących używania znaków towarowych może przyczynić się do zaniechania stosowania nieuczciwej konkurencji na rynku paliw płynnych.

Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Wejście projektu znowelizowanej ustawy w życie nie spowoduje bezpośrednich skutków związanych z sytuacją i rozwojem regionów.

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH**

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Sekt. Min. DH/A 288 /2003/DPE/MK

Warszawa, *22* kwietnia 2003 r.

**Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo własności przemysłowej oraz ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, z prawem Unii Europejskiej wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106 poz. 494), przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem ustawy (pismo nr RM-10-52-03) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

1. Przedłożony projekt ustawy ma na celu realizację określonych założeń oraz dokonanie wybranych korekt w stosunku do obowiązującej ustawy – Prawo własności przemysłowej. Zawarte w nim propozycje usuwają także niektóre z istniejących niezgodności ustawy z prawem Unii Europejskiej. Należy jednak podkreślić, że nie usuwają one wszelkich istniejących nieścisłości ustawy w zakresie zgodności z prawem wspólnotowym, w tym także przesłanych przez Komisję Europejską w piśmie z 20-21 marca 2001 (pismo nr ELARG-PL/LG D(2000)), a jedynie te, które zostały objęte materią nowelizacji.
2. Przykładem istniejących zastrzeżeń z punktu widzenia pełnej ścisłości z prawem Unii Europejskiej, a szczególnie Dyrektywą 89/104 w sprawie harmonizacji praw państw członkowskich w odniesieniu do znaków towarowych jest brak czytelnego rozróżnienia na bezwzględne i względne przesłanki odmowy rejestracji (*absolute i relative grounds for refusal*). Taki dualizm jest wyraźny zarówno w Dyrektywie, jak i Rozporządzeniu 40/94. Proponowana nowelizacja nie wprowadza na wzór prawa unijnego wyraźnego podziału, a wręcz można uznać, iż cementuje dotychczasową sytuację przez słuszną skądinąd zmianę proponowaną w pkt. 8 (przeniesienie z względnych do bezwzględnych przesłanek odmowy). Bezwzględne przesłanki pozostają więc zarówno w art. 129, jak i 131 ust. 2, a zgodnie z propozycją także 131 ust. 1 a. Podobna uwaga może odnosić się do rozróżnienia pojęciowego: znaków towarowych i oznaczeń, występującego w prawie wspólnotowym (*trade marks, signs*), a nie zawsze odpowiednio oddanego w polskiej regulacji. Należy jednak uznać argument projektodawców, iż taka zmiana wymaga całościowej nowelizacji ustawy, a założenia przedłożonej nowelizacji ograniczone są tylko do wybranych aspektów.

3. Projekt ustawy nadaje nowe brzmienie art. 4, zgodnie z którym w zakresie nie uregulowanym w umowie międzynarodowej lub przepisach prawa UE, stosuje się przepisy ustawy Prawo własności przemysłowej. Przepis ten czyni jednoznacznym, że ustawa ma zastosowanie także w stosunku do np. znaków towarowych Wspólnoty, czy wzorów przemysłowych Wspólnoty, w zakresie w jakim nie ma odpowiednich regulacji obowiązujących bezpośrednio (rozporządzenia), w obszarach pozostawionych w kompetencji prawa krajowego. Dotyczyć to może np. takich sytuacji, jak określone elementy postępowania związanego ze złożeniem wniosku o rejestrację znaku towarowego Wspólnoty za pośrednictwem krajowego urzędu patentowego.
4. W odniesieniu do zmian w zakresie art. 120 ustawy dotyczących definicji, należy zauważyć usunięcie definicji znaku powszechnie znanego. Dotychczasowa definicja nie oddawała bowiem znaczenia tego pojęcia. Jakkolwiek brak definicji będzie oznaczał konieczność posiłkowania się powszechnie przyjętym standardem oceny powszechnej znajomości znaku, w oparciu o dorobek w tym zakresie Światowej Organizacji Własności Intelektualnej, to uzasadnionym byłoby być może, w świetle odpowiednich postanowień Dyrektywy 89/104, dokonanie bezpośredniego odniesienia do tego pojęcia, w zakresie w jakim posługuje się nim Konwencja Paryska. Jakkolwiek taka sytuacja występuje w Dyrektywie, to brak odniesienia do powyższej definicji nie może być uznane za niezgodne z prawem Unii Europejskiej, gdyż bez względu na ten brak będzie stosowane rozumienie pojęcia, o którym mowa w Dyrektywie. Można więc uznać, że cel Dyrektywy będzie zrealizowany także przy braku definicji.
5. W pkt. 9 (b) projektu ustawy proponowane jest nowe brzmienie art. 132 ust. 2 pkt 2, w szczególności w zakresie relacji przesłanki wprowadzenia w błąd i ryzyka skojarzenia. Należy zauważyć, iż nowy zapis w bardziej precyzyjny sposób oddaje postanowienia Dyrektywy 89/104 oraz orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.
6. W proponowanym art. 296 ust. 3(1) jako dodatkowy czyn, umożliwiający dochodzenie roszczeń określonych w art. 296 ust. 1 ustawy PWP, zostało uznane umieszczanie w opakowaniu oznaczonym cudzym znakiem substancji niebezpiecznych i wprowadzanie tak opakowanych substancji do obrotu. Substancje niebezpieczne zostały zdefiniowane przez odesłanie do odpowiednich przepisów ustawy o substancjach i preparatach chemicznych. Przepis ten, który należy czytać łącznie z przepisem art. 305 ust. 1(1) jest reakcją na postulat Sejmu RP spenalizowania tego typu zachowań. Przepis w obecnym brzmieniu nie narusza prawa Unii Europejskiej, w tym w szczególności dorobku orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie dopuszczalności przepakowania leków (ustalonych w szczególności w sprawach *Hoffman-La Roche v. Centrafarm* i *Bristol-Myers Squibb v. Paranova*).
7. Projektowana nowelizacja proponuje ponadto likwidację Izby Odwoławczej Urzędu Patentowego. Konsekwencją projektowanej zmiany będzie sytuacja, w której nie będzie możliwe odwołanie się od merytorycznych elementów decyzji eksperta Urzędu Patentowego, który będzie rozpatrywał wnioski rejestracyjne. Należy zauważyć, iż skarga do NSA przysługuje tylko na kwestie proceduralne. Zarówno system administracyjny przewidziany przez Europejską Konwencję Patentową, do której Polska wkrótce przystąpi, jak również organizacja Urzędu ds. Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w Alicante przewidują istnienie Izb Odwoławczych. Umożliwia to ponowne rozpatrzenie sprawy co do meritum przez kompetentne osoby, niezależnie od egzaminatora rozpatrującego pierwotnie sprawę. Jakkolwiek propozycja likwidacji Izby Odwoławczej odbiega od rozwiązań przyjętych w stosunku do Urzędu w Alicante oraz Europejskiego Urzędu Patentowego, to nie można uznać, że narusza ona przez to prawo Unii Europejskiej. Zagadnienia organizacji i funkcjonowania krajowych urzędów patentowych leżą poza zakresem regulacji wspólnotowych.

8. W konkluzji stwierdzam, że przedłożony projekt ustawy, jakkolwiek nie usuwa wszystkich wątpliwości odnośnie pełnej zgodności ustawy Prawo własności przemysłowej z prawem Unii Europejskiej, to w zakresie objętym przedmiotem nowelizacji jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Do uprzejmiej wiadomości:

Pan Jerzy Hausner
Minister Gospodarki,
Pracy i Polityki Społecznej

Pani Alicja Adamczak
Prezes Urzędu Patentowego

Sup. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
- SEKRETARZ STANU

Prof. dr hab. inż. Andrzej

**ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW**

z dnia   2003 r.

**w sprawie wynagrodzenia ekspertów, asesorów i aplikantów eksperckich
w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej**

Na podstawie art. 271 ust. 5 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 508, z 2002 r. Nr 78, poz. 676, Nr 108, poz. 945, Nr 113 poz. 983 i Nr 153, poz. 1271 oraz z 2003 r. Nr..., poz. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wynagrodzenia osób zatrudnionych na stanowisku eksperta, asesora lub aplikanta eksperckiego w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej:

- 1) mnożniki kwoty bazowej jako podstawy do ustalenia wynagrodzenia zasadniczego;
- 2) mnożniki kwoty bazowej jako podstawy do ustalenia stawek dodatków za wieloletnią pracę oraz funkcyjnego;

§ 2. 1. Wynagrodzenie zasadnicze osób wymienionych w § 1 ustala się przy zastosowaniu następujących mnożników kwoty bazowej, której wysokość określa ustawa budżetowa dla członków korpusu służby cywilnej, zwanej dalej „kwotą bazową”:

Kategoria wynagrodzenia zasadniczego	Stanowisko	Mnożnik kwoty bazowej
1	Ekspert uprawniony do udzielania patentów lub praw ochronnych albo do orzekania w sprawach spornych	3,1
2	Ekspert uprawniony do udzielania praw z rejestracji	2,6
3	Asesor uprawniony do udzielania patentów lub praw ochronnych albo do orzekania w sprawach spornych	2,1
4	Asesor uprawniony do udzielania praw z rejestracji	1,8
5	Aplikant ekspercki – przygotowujący się do udzielania patentów lub praw ochronnych albo do orzekania w	1 – 1,5

	sprawach spornych	
6	Aplikant ekspercki przygotowujący się do udzielania praw z rejestracji	1 – 1,4

2. W razie zbiegu uprawnień do wynagrodzenia zasadniczego według kategorii, przysługuje wynagrodzenie według kategorii wyższej.

3. Ekspertowi i asesorowi orzekającemu w sprawach innych niż wymienione w ust. 1 przysługuje wynagrodzenie zasadnicze odpowiednio według kategorii 2 lub 4.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, aplikantom eksperckim przysługuje wynagrodzenie zasadnicze według kategorii 6.

§ 3. 1. Osobie, której powierzono pełnienie funkcji kierowniczej, koordynacyjnej lub kontrolnej albo funkcji edukacyjnej w stosunku do asesorów i aplikantów eksperckich przysługuje dodatek funkcyjny, na czas jej sprawowania.

2. Wysokość dodatku funkcyjnego ustala się przy zastosowaniu następujących mnożników kwoty bazowej.

Stawka	Stanowisko	Mnożniki kwoty bazowej
1	Przewodniczący zespołu Dyrektor Departamentu Przewodniczący kolegium orzekającego	0,6 - 1,2
2	Koordynator Naczelnik wydziału	0,4 - 0,9
3	Opiekun aplikacji lub asesury	0,1 - 0,3

§ 4. Stawkę dodatku funkcyjnego przyznaje Prezes Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 5. 1. Rzecznikowi dyscyplinarnemu przysługuje dodatek funkcyjny w wysokości 0,4 kwoty bazowej.

2. Członkowi Komisji Dyscyplinarnej Ekspertów lub Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Ekspertów, a także zastępcy rzecznika dyscyplinarnego przysługuje dodatek funkcyjny w wysokości 0,1 kwoty bazowej.

3. Przewodniczącemu Komisji Dyscyplinarnej Ekspertów lub Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Ekspertów przysługuje dodatek funkcyjny w wysokości 0,15 kwoty bazowej.

4. Dodatek funkcyjny dla przewodniczących i członków Komisji Dyscyplinarnej, o których mowa w ust. 2 i 3, przysługuje za miesiąc, w którym odbywało się przynajmniej jedno posiedzenie, i obejmuje przewodniczących i członków składu orzekającego. Dodatek ten wypłaca się w miesiącu następującym po odbytym posiedzeniu.

§ 6. W razie zbiegu uprawnień do dodatków funkcyjnych, przysługuje jeden dodatek ustalony na podstawie wyższego mnożnika.

§ 7. Kwoty wynagrodzenia zasadniczego oraz dodatku funkcyjnego zaokrągla się do 10 groszy w górę.

§ 8. 1. Ekspertom zatrudnionym w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej przysługuje dodatek za wieloletnią pracę na tym stanowisku w wysokości:

- 1) 0,155 kwoty bazowej dla 1 kategorii wynagrodzenia zasadniczego miesięcznie;
- 2) 0,13 kwoty bazowej dla 2 kategorii wynagrodzenia miesięcznie.

2. Dodatek przysługuje po upływie pięciu lat od dnia powołania na stanowisko eksperta.

3. Dodatek, o którym mowa w ust. 1, wzrasta o:

- 1) 0,031 kwoty bazowej dla kategorii wynagrodzenia zasadniczego, za każdy kolejny rok pracy na stanowisku eksperta, aż do osiągnięcia 0,62 kwoty bazowej;
- 2) 0,026 kwoty bazowej dla 2 kategorii wynagrodzenia zasadniczego, za każdy kolejny rok pracy na stanowisku eksperta, aż do osiągnięcia 0,52 kwoty bazowej.

4. W przypadku zmiany kategorii wynagrodzenia zasadniczego na wyższą, dodatek za wieloletnią pracę na stanowisku przysługuje według stawki odpowiedniej do nowej kategorii, sumując lata pracy na obydwu stanowiskach.

§ 9. Osobie powołanej na stanowisko eksperta lub asesora przysługuje wynagrodzenie, określone w rozporządzeniu, z dniem objęcia stanowiska.

§ 10. Osoby, które w dniu wejścia ustawy – Prawo własności przemysłowej posiadają uprawnienia do orzekania na podstawie dotychczasowych przepisów, otrzymują wynagrodzenie według dotychczasowych przepisów – do czasu złożenia egzaminu wymaganego na podstawie art. 323 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r - Prawo własności przemysłowej.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Wskutek nowelizacji ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej nowe brzmienie otrzymał art. 271 ust. 5. W myśl tego przepisu Prezes Rady Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, mnożniki kwoty bazowej jako podstawy do ustalenia wynagrodzenia zasadniczego na stanowiskach ekspertów, asesorów i aplikantów eksperckich oraz do ustalenia stawek dodatków za wieloletnią pracę oraz funkcyjnego, w szczególności wielkość odpisu na ten fundusz z planowanych wynagrodzeń osobowych.

Zmiana cytowanej delegacji ustawowej polega na poszerzeniu jej o asesorów (dotychczas byli włączeni w rozporządzenie na podstawie art. 268 ust. 6 ustawy Prawo własności przemysłowej) i aplikantów eksperckich.

Mnożniki kwoty bazowej na podstawie których ustala się wynagrodzenie dla ekspertów, asesorów i aplikantów eksperckich różnicuje się ze względu na zakres udzielonych uprawnień oraz zajmowane stanowisko. Projekt, podobnie jak dotychczas obowiązujące rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 2002 r. w sprawie wynagrodzenia ekspertów i tworzenia funduszu nagród w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 144, poz. 1212) przyjmuje dwie kategorie wynagrodzenia zasadniczego dla ekspertów i asesorów (§ 2 ust. 1) rozciągając tę zasadę również na aplikantów eksperckich.

Wysokość wynagrodzenia odniesiono do wynagrodzeń przewidzianych dla urzędników służby cywilnej, jako kategorii pracowników zatrudnionych w tej samej jednostce.

Stawki dodatku funkcyjnego dla poszczególnych stanowisk mogą być różnicowane w określonych granicach (§ 3 ust. 2), jako że obejmują głównie ekwiwalent za czynności o charakterze administracyjnym. Dodatek przysługuje tylko na czas pełnienia funkcji (§ 3 ust. 1). Rozporządzenie nie przewiduje możliwości sumowania dodatków z racji pełnienia kilku funkcji (§ 6).

Proponowane uzupełnienia do obecnie obowiązującego rozporządzenia nie pociągną za sobą kosztów. Rozszerzenie obowiązywania rozporządzenia na aplikantów stanowi jedynie uporządkowanie spraw związanych z zatrudnianiem pracowników mających w przyszłości orzekać. Będą oni zatrudniani na miejsca zwalniane przez odchodzących z pracy ekspertów w ramach zwalnających się środków. Nie wiąże się z nowymi etatami.

Projekt

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia ..... 2003 r.

w sprawie rekompensaty za udział w pracach kolegium orzekającego do spraw spornych prowadzonych przed Urzędem Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 282 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 508, z 2002 r. Nr 78, poz. 676, Nr 108, poz. 945, Nr 113 poz. 983, Nr 153, poz. 1271 oraz z 2003 r. Nr....., poz. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób ustalenia wysokości rekompensaty dla niepozostających w stosunku pracy przedstawicieli organizacji społecznych, o których mowa w art. 9

ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej, za udział w pracach kolegium orzekającego do spraw spornych prowadzonych przed Urzędem Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. Rekompensata za udział w pracach kolegium orzekającego do spraw spornych jest ustalana w wysokości:

1) z tytułu przygotowania i udziału w pierwszej rozprawie	- 3 %,
2) z tytułu przygotowania i udziału w rozprawie kontynuowanej bądź odroczonej albo w posiedzeniu odbytym dla ponownego rozpatrzenia sprawy na wniosek strony	- 2 %,
3) z tytułu orzekania w sprawie zakończonej bez przeprowadzenia rozprawy	- 1 %,
4) z tytułu sporządzenia pisemnego uzasadnienia orzeczenia kolegium	- 3 %

- przeciętnego wynagrodzenia.

§ 3. Dla ustalenia rekompensaty przyjmuje się ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników, przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w IV kwartale roku kalendarzowego poprzedzającego datę dokonania czynności, o których mowa w § 2.

§ 4. Za udział w pracach kolegium orzekającego do spraw spornych prowadzonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18 grudnia 2001 r. w sprawie rekompensaty za udział w pracach kolegium orzekającego do spraw spornych prowadzonych przed Urzędem Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 34, poz. 314) przysługującą rekompensatę wypłaca się w wysokości określonej w § 2.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Wskutek nowelizacji ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej nowe brzmienie otrzymał art. 282 ust. 2. W myśl tego przepisu minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy określa, w drodze rozporządzenia, sposób ustalenia rekompensaty za udział w pracach kolegium dla przedstawicieli organizacji społecznych, o ile nie pozostają oni w stosunku pracy, w zależności od rodzaju wykonywanych przez nich czynności. Zmiana cytowanej delegacji ustawowej polega na rozszerzeniu jej o precyzyjne wskazanie podmiotów uprawnionych do uzyskania rekompensaty za udział w pracach kolegium (*„przedstawiciele (organizacji społecznych), nie pozostający w stosunku pracy*) oraz na uzupełnieniu o kryterium rozróżnienia wysokości ustalanej rekompensaty (*„w zależności od rodzaju wykonywanych przez nich czynności”*).

Ponadto zmieniono wysokość rekompensaty dla orzekających w sprawie zakończonej bez przeprowadzenia rozprawy (z 2% na 1% przeciętnego wynagrodzenia). Proponowana zmiana wynika z faktu, że za udział w postępowaniu niejawnym nie może przysługiwać wyższa rekompensata niż za udział w postępowaniu jawnym.